ЖУРБА ПОЕТА

Ученик шостої гімназіальної класи, Василь Тягнибіда, лежав собі у вакації в саду під деревом і спочивав по обіді. Прижмуривши очі, він думав то се, то те, коли нараз осінила єго муза і подиктувала єму несподівано гладкий вірш:

Ой лежу я під деревом Та догори черевом, А в череві пироги, А я собі: ги-ги-ги!

Сей вірш, що впав єму в голову, мов з неба, так єго утішив, що він зірвався на рівні ноги, засміявся з надмірної радості, викликаної і пирогами, і віршем, і сказав собі з гордістю: "Я — поет!" Ся гордість вигнала єго зараз із простого саду до більше поетичного лісу, де він усів собі під сосною і глибоко задумався.

Було-бо й над чим подумати! Доки Василь Тягнибіда був собі звичайним учеником, дотий й міг зватися так, як єго охрестили і як батько звався; але відколи став поетом, він не міг під поезіями підписуватися так по-простому,

Тягнибідок>; треба було видумати гарний псевдонім, котрий сам собою був би чистою поезією. От єго два товариші пишуть поезії і найшли собі такі чудові чотири псевдоніми, як Недоленко, Яворенко, Дуброва і Калина. Хоч єго правдиве прізвище, Тягнибіда, змістом не було гірше від Недоленка, але не було в нім такої милозвучності; було воно просте і, нігде правди діти, грубо прозаїчне. Тягнибіда! Поет Василь Тягнибіда! Ні, се не може бути, треба придумати псевдонім.

Добрий псевдонім тягне з душі поета вірші, як нитку з клубка; так і за першим Василевим віршем пійдуть шнурочком поезії одна за другою, щораз кращі.

Який же би тут псевдонім видумати? Молодий поет глибоко задумався; дивився з-під лісу, як далеко на полі жали люди, як сонце ішло з полудня, але думка була у него все одна: псевдонім!

Найкращий був би такий, що нагадував би ліс. Може, Сосновський? Сосненко? Смеречинський? Е, ні! — адже так багато людей називається! Може би, Дубровський?.. Калина — отеє гарне; що ж, коли вже товариш так називається. Лісовик — ні, се погане. Василь Бір — так, мабуть, ще ніхто не: зветься. Але чому Бір? Німці будуть гадати, що то Вїег — пиво. Се не добре. , Яворенко — чудовий псевдонім, але вже товариш має єго.

То, може би, пташачий псевдонім? Голубенко, Голубо-вич, Василь Соловейко, Ластівка, Орловський, Сокіл, Соко-ленко — от Соколенко був би гарний псевдонім. Василь Соколенко, найелавніший по Шевченку поет України, родився в Болотиськах дня 3 серпня 1889 року і учився в українській гімназії... Бігме, се гарно!

Василь Соколенко встав з-під дерева і простяг руки догори, мов до лету. Але не злетів, тілько пішов стежкою у поле. Тут єму насунулись на думку інші псевдоніми, незвичайно поетичні; побачив блават і подумав, чи не гарно було б назвати себе Василем Блаватом? Але чому б не Польним Маком ? Се ж так гарно! Тілько як же такий псевдонім класти під першу поезію, де говориться про пироги? Поезія весела, висказує глибоке і правдиве чуття, але під нею псевдонім Блават, Мак — не до речі. І Соколенко також ні. От клопіт!

Іде Василь полем і бачить, як люди працюють. Находить на него журба, що люди так мучаться, і з тим спадає єму на думку псевдонім Журбенко. Се буде подібне до Недоленка і так само багате змістом, а притім українське. Але тілько згадав він свій веселий вірш про пироги — і зараз зміркував, що під ним ні Тягнібидом, ні Журбенком, ні Недоленком, ні жодним подібним псевдонімом підписуватися не випадає. Хто написав веселу і глибоко відчуту поезію про пироги? Поет Василь Тягнибіда-Журбенко! Гарний мені Журбенко!

Треба щось інше придумати. Може би, по батькові? Василь Іванів. Таким іменем пошанувалося би батька. А мама чим гірша? Василь Паращин — е, ні, се не гарне, хоч мама добра...

Зажурився Василь не на жарт, поки знову нагадав собі Соколенка. Він рішався прозвати себе таки Соколенком, а на другий день почав думати над тим, як би то докінчити так гарно почату поезію про те, як він, наївшися пирогів, лежав собі веселий під деревом догори черевом.

1907